

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Видається за фінансової підтримки Міжнародного фонду "Відродження"
Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

ПОМЕЛО

Складається таке враження, що саме помело з омели ми маємо замість тієї верховної влади, яку ми обирали в березні 2006 року. Фарбований Лис перевернувши усе вверх дном, показав народу, що для деякого смак влади переважає спрагу справедливості. І ось уже нам самовпевнено і самовдоволено „грають на дудочці“, під яку змушують танцювати усіх. Тут якраз доречно згадати слова із пісні нагло убитого свого часу співака Ігоря Талькова: "Велика країна з душею, але без розуму".

Господи, як можна було допустити, щоб нас так, як останніх дурнів, „розвели“, обвели навколо пальця, а замість очікуваного „благоденствія“ вже завтра, — тицьнути нам велику дудлю і, як казав Шевченко, — „у самую пику!“ Я вже не кажу про всім відомі немислимі пільги для наших народних обранців у ВР, якими вони самі себе, як частоколом обгородили від бідного трудового люду, якому вони (слуги?!) обіцяли мало не манну небесну і райські кущі. В правовій державі, якою хоче величати себе Україна, важче всього Правді. Від неї відвертаються, на неї закривають очі і затикають вуха. Її притискують до нігтя, її топлять в народних сльозах. Нависивши на шию народу не підйомне бюджетне ярмо, затулявши зашморг із непомірних тарифів, уряд устами своїх чільників цинічно заявляє, що наступив „стабілізація“! Згодна! Він уже наступив на горло всіх, хто живе на чесно зароблений скупенький гріш. Стабільно! — облогує і заростає бур'яном знаменитий український чорнозем, стабільно ударними темпами вимирає український народ (нас уже лише 46 млн. 600 тис., а було ж 52 млн.!).

Стабільно зростає безробіття, наркоманія, алкоголізм, проституція. Стабільно ведеться боротьба реваншистів із власним народом, справжня війна за владні портфелі. Владне одяло уже роздерте на шматки, а краю цьому немає.

В Конституції чітко сказано: „Єдиним джерелом влади в державі є народ“. Але робиться усе, щоб це джерело залишити поза впливом на владу. В Верховному Суді — цьому вищому правовому інституті Держави — накопичилося понад 40 тисяч справ. Коли вони дочекаються свого вирішення?

Отже, виходить, як у тому анекдоті: „Смаж, жінко, рибу!“ — „А де ж риба?“ — „Ти смаж, а риба буде!“ Як писав великий Гоголь — „Гірким сміхом моїм посміюся“. Уже й сміємося, як у народі кажуть — „на кутні“.

Наші керманічі в шаленій гонитві за власними надприбутками уже по розкопі своїх вілл (по-українськи: „хатинок“) можуть змагатися з арабськими шейхами. А мені раз-у-раз пригадується „картинка“, яку спостерігала під час виборів 2004 р. В одному з сіл на узбіччі дороги старенька жінка навколійки згрібала за дерев'яними руками сухе опале листя, щоб напалити ним грубку. Від вигляду цих зашкарублених рук стискалося серце. Ця пристаріла жінка все своє життя проробила на свою державу, а на старість — кинута напризволяще, на узбіччя, як непотріб. Чиновники (державослужбовці), що за часів Кравчука-Кучми розвалили економіку, одержують достойну пенсію, мають високі нагороди (за що? За грабунки країни?). А ті, хто підносили державу на своїх просолених потім плечах, — мають не пенсію, а милостиню, як ламаний гріш...

І це лише маленький штрих, нюанс, яких можна навести безліч. Нагло, серед білого дня, людей, які сподівалися укріпити народовладдя у своїй державі справедливими і чесними виборами 2006 р., поставили на велетенський лохотрон політичні перевертні та шулери. І знову все сплюндровано, знищено, столочено, знову бандитському свавілля немає меж. Ох, забагато підлх днів випало тобі на долю,

НАКОНКУРС З ОМЕЛИ

мій терплячий, працелюбний народі!

Василь Симоненко, український поет-патріот, замордований в таборах тоталітарною владою колишньої радянської імперії, ще в ті часи казав, що „немає нічого страшнішого за необмежену владу в руках обмеженої людини“. А зараз іде війна якраз за встановлення необмеженої влади отаких-от обмежених людей, що будучи на самих високих владних посадах, зневажливо, з презирством кидають у зал Верховної Ради „да пашли ви!“ Отакою шелудивою мовою говорять ті, хто до нестями прагнув реваншу. І реванш іде повним ходом! Зупинити цю пошесть може лише народний праведний гнів! Бо хороших людей більше, але, на жаль, погані краще об'єднуються. Їх об'єднує страх втратити награбовані у народі мільйони (а в деякого є вже й мільярди!), їх об'єднує зоологічна ненависть до обдуреного ними народу, яких вони мають за бидло, за „етіх казлов, которие мешают ім жіть“. Забувають ці самозванці, що влада, не народом дана, не може бути права.

Як відомо, короля грає свита, чи погалицькі, „бандерія“. Глани уже наїлись і закусили Україною досхочу, отож пора і час це свавілля зупинити: повернути Україну її народові. Тоді не страшні будуть ніякі „бандерія“, тоді Україна перестане бути футбольним м'ячем в цинічних іграх політиканів і їх оточення. Бо живемо ми зараз — на сором Європі, яка споглядає, як круто заварену „кашу“ розсюрбує уся Україна. Цивілізований світ чекає на Європейську Україну, але ми, поки що, стаємо суспільством „гострих ліктів“, бо живемо зараз майже, як при комунізмі: від кожного по здібностях, кожному — за займаною посадою“. Отож і йде смертний бій за оці посади...

А ненька-Україна в центрі Європи вмирає ударними темпами, виштовхує своїх синів і дочок у найми по чужих світах. А вже мову українську деякі буйні голови, що пройшли вишкіл у „старшого брата“ оголошують „мовою фольклору“, яка не має бути державною (!?). А якою ж мовою звертались до свого народу Шевченко, Леся Українка, Франко, Стус, Симоненко? Якою мовою писав „Універсали“ України її перший президент Грушевський?

Якщо ми відчуваємо себе українцями, нащадками справжніх велетів — козаків-запорожців, якщо хочемо втішатися вишневим усміхом наших дітей, якщо хочемо піднятися з бруду буднів до висот морального духу, якщо хочемо жити не холопами, а господарями на всій землі, — мусимо велелюдно заявити своїм „слугам“, кому вони повинні служити і про кого дбати. Досить з нас тоталітарного збочення тих, які розперезалися у своїй сваволі! Пора народу виразити багатомільйонне „вето народу“. Народу, який не бажає жити по „понятіям“, пора виразити багатомільйонне „вето“ на життя по „понятіям“ в резерваціях у власній державі. Як день після мороку ночі, як весна після зими неодмінно прийде Благословенний Час для України! Прийде, бо бруньки на деревах уже наливаються соком, як каже лідер „Народної самооборони“ Юрій Луценко.

Наш волелюбний народ здатний оборонити себе і від Верховної Зради, і від кримінального ладу. Геть помело з омели! Скоро Пасха — велике християнське свято очищення і оновлення. Єднаймося!!!

Бо як казав великий Кобзар Тарас Шевченко:

... не однаково мені,
як Україну злії люди
присплять, лукаві, і в огні
її, окрадену збудять...

Ох, не однаково мені.
А вам?

Лариса Чорнокрилок
м. Славута

КОНКУРС ТРИВАЄ!

В рамках реалізації проекту „Підготовка, прийняття та виконання рішень владою“ редакцією газети „Вісник малозахищених“ проводиться конкурс на кращий критичний матеріал (конструктивізм та результативність критики) планів та дій влади для публікацій впродовж року (бажаючи можуть отримати прес-реліз). У редакції створено творчу групу, яка впродовж року сприятиме конкурсантам громадській експертизі рішень, підготовці, прийняттю та контролю виконання рішень, і публікуватиме критичні матеріали. Надаватиметься перевага публікаціям критичних матеріалів, які спроможні переконати громадськість у можливості впливу на рішення влади і у результативності контролю та конструктивної критики. Переможці конкурсу визначатимуться після його завершення (орієнтовно — 20 листопада 2007 року) таємним голосуванням наступним чином. Кожен учасник — автор публікації отримує на окремих папірцях (для кожного прізвища, крім свого) прізвища усіх авторів критичних публікацій, а в урну для голосування вкине лише один. Відповідно, за сумою результату голосування визначатимуться переможці.

Конкурс проводиться за фінансової підтримки МФ „Відродження“
Переможців конкурсу чекають винагороди (в грн):
1-е місце — 1500 2-місце — 1000 3-місце — 500

ДІТИ КАЖУТЬ ПРАВДУ

В редакцію газети ВМ прийшов хлопець, років десяти віком й приніс саморобного з зошта конверта, а в ньому оцей лист. Редактора на цю пору не було. Хлопець запитав (на здивування) працівників редакції: „чи багато статей на конкурс?“ І коли йому відповіли, що вистачає, хлопець сказав: то мені нічого не світить. Але все ж попросив передати листа редактору.

Публікуємо цю критику дитячу, як дорослу, бо на конкурс вікових обмежень немає і матеріал доволі критичний.

Винагорода теж буде виборюватися чесно згідно умов.

Якщо ж хтось з читачів захоче допомогти хлопцеві, газета допоможе у цьому.

Події відбувалися в місті Нетішин, тому просимо владу міста відгукнутися на цей лист.

Творча група
сприяння конкурсу

*Редакція „Віс-
ник малоза-
хищених“.
Ч зуртотозмлтток,*

*Я побачив оголошення нетішинських новинах „Віс-
ник малозахищених“. Я дізнався, що за ста-
ттю про владу дають премію я буду зобов'язаний її
на комп'ютері, і ось що я пишу про нашу вла-
ду. Моя мама розвелася з моїм татом і він
потрав судитися за те щоб не платити мені
елементи. А в той час я був на в'язниці і ко-
жного в'єтера він ну мій тато трижидив платити
і будав мене і казав навіщо ти мені платиш
какіка. А зараз я вже виводив мене до 16
років я забрався внось інвалідом. Всі мої друзі
зникаються з мене. Що ж до нашої влади
мій тато нав платити мені 25% своєї зарплати
але суд затис тика рішення він мені платить
17% своєї зарплати. А зараз ми з мамого
то вуха в кредитак за літєня. Тому я про-
шу вас можете дати мені перше місце.
підпис*

РЕЙДЕРСТВО НЕ ЗУПИНЯЄТЬСЯ ТОМУ, ЩО ВЛАДА НА БОЦІ РЕЙДЕРІВ

Розмірковування Микити ЧИ ДОЖЕНЕ

«ВАТ Управління будівництва Хмельницької АЕС» — мабуть єдине підприємство на Україні, яке має ліцензію Міжнародного зразка, може будувати атомні електростанції як в Україні, так і за кордоном. Це є лакомий шматок для дільців. Ось чому майже два роки не припиняються рейдерські атаки. В наслідок неодноразових спроб силового захвату є потерпілі, пролилася кров (листопад-грудень 2005 р). До сьогоднішнього дня нікого не притягнуто до відповідальності, хоча прізвища всіх винуватців відомі. І на цей раз рейдери під командуванням депутата Верховної ради України також застосували силу (9 лютого була спроба силового захвату адмін будинку) «ВАТ УБ ХАЕС») з одного боку, а з іншого — Хмельницький обласний «ОМОН» звільнив приміщення адмінбудинку. Про це писалося в «Нетішинському віснику», «Енергобудівнику» і у «Вісник малозахищених».

Для того, щоб замаскувати кримінальне рейдерство під внутрікорпоративний конфлікт, тінювати з усім добре відомими прізвищами: Народний депутат Крючков та його друг Білостоцький — колишній керівник «Атомремонт») використовують для рейдерства колишнього (до нападу) голову правління закритого акціонерного товариства «Управління механізації УБ ХАЕС» Бірюкова М. Ф., який уже рік до нападу не був головою правління «ЗАТ УМ УБ ХАЕС». В лютому 2006 р. він був звільнений з посади голови правління, а 4.07.06 р. на загальних зборах акціонерів «ЗАТ УМ УБ ХАЕС» обрано нового голову правління ЗАТ УМ Савчука Анатолія Андрійовича. Оскільки рейдери намагаються видавати людям себе за кращих, то давайте розберемося хто є хто.

Свою діяльність новообраний голова правління Савчук А.А. розпочав з того, що провів інвентаризацію та аудит господарської діяльності ЗАТ до нього, щоб знати, що робиться, яку відповідальність бере на себе. Виявлено нестачу товарно-матеріальних цінностей та грошових коштів на загальну суму біля 350 тис. грн. Матеріали перевірок розглядалися неодноразово на оперативних нарадах, засіданнях акціонерів. Відповідальність за 350000 нестачі на себе ніхто не хотів брати, а тому 4.01.07 р. на Позачергових загальних зборах акціонерів ЗАТ «УМ УБ ХАЕС» прийняли рішення про передачу матеріалів в правоохоронні органи. Виконуючи рішення зборів, голова правління ЗАТ УМ Савчук А. А. направив в прокуратуру м. Нетішин 10.01.07 р. заяву з додатком на 51 аркуші. Зрозуміло, що головним винуватцем принесеного збитку для УМ УБ ХАЕС є колишній голова Бірюков М. Ф., адже нестача основних засобів може списатися лише з вини керівника підприємства. Звільнення Бірюкова М. Ф. рейдери вже використовували, адже це його підписи (або його довіреної особи) були під кожним незаконним зверненням до державних органів ніби від імені ЗАТ УМ, на що він не мав жодного права. А тим більше, допустити порушення кримінальної справи проти нього, їхнього основного козиру в рейдерській схемі — не могли. Не стверджуємо, що рейдери в тісному контакті з правоохоронними органами, але факти говорять самі за себе. На вище вказану заяву від 10.01.07 р. про нестачу 350000 грн, в порушені кримінальної справи — відмовлено. Тобто для прокуратури викрадення, наприклад, автотомашини-бетонозмішувача КРАЗ-250 з підприємства — це не злочин, майже на 180 тис. грн. ремонтів, не підтверджених ніякими документами — це не злочин?

З іншого боку з метою тиску на новообраного голову правління ЗАТ УМ Савчука А.А. 13.02.07 р. проти посадових осіб (не конкретно проти когось, а ніби по факту) ЗАТ УМ порушено кримінальну справу за ознаками злочину передбаченого 4.4 ст.191.К. К. України. Підставою для порушення кримінальної справи послужило те, що посадові особи ЗАТ УМ ХАЕС заклали фіктивні (на думку прокурора) договори з приватними підприємцями: Поздеевою С. С. на купівлю-продаж товарів, Шевчуком П. А. на проведення ремонтів вузлів та агрегатів техніки.

Насправді ж, судить самі: чи є Договір з приватним підприємцем Поздеевою С. С. фіктивним, якщо згідно цього Договору ЗАТ УМ проводило реальну господарську діяльність. Всі підтвердуючі документи (оригінали) про цю діяльність прокуратурою були виїняті під час об-

шуку, але це дії прокуратури не зупинило. В результаті господарської діяльності ЗАТ без Бірюкова М.Ф. шкоди для Управління механізації не завдано. Де ж кримінал?

Підприємство ЗАТ УМ УБ ХАЕС, виходячи із специфіки робіт, виконує роботи в основному в літній час і відповідно в літній час має обігові вільні кошти. В зимовий час в основному займається ремонтами техніки. Тому заключили договір з приватним підприємцем Шевчук А. П. на проведення ремонту вузлів та агрегатів, заздалегідь і здійснили проплату, оскільки мали вільні кошти. А про те, що з Договором не збиралися жартувати, свідчить й те, що на перераховані кошти згідно угоди про переказ боргу № 11 та № 12 вже було отримано запасні частини до техніки та інше, які були встановлені на техніку, на що є відповідні підтвердуючі документи. У всякому разі, щоб прокуратурі дійти висновку, чи були би ці кошти вкрадені, мабуть треба ще зачекати?

Треба визнати, що дійсно станом на 23 березня 2007 р. (після порушення проти ЗАТ криміналу) згідно облікових реєстрів бухгалтерського обліку на підприємстві ЗАТ УМ рахується заборгованість по розрахунках із постачальниками і підрядниками:

1. ПП (приватне підприємство) Савчук А. А. — 28974,96 грн кредиторська заборгованість;

2. ПП Шевчук П. А — 853 грн борг перед ЗАТ УМ.

Це означає, що ПП Савчук надав запасних частин і інших товарно-матеріальних цінностей для ЗАТ УМ. Іншими словами, на сьогоднішній день ЗАТ УМ УБ ХАЕС заборгував ПП Савчук А. А. суму 28974, грн.

То чи може бути сам по собі борг криміналом? У всякому разі, щоб на ньому порушити кримінальну справу, треба мати підставу. Тобто підтвердження, хоч би якійсь фактом. Наприклад, що таких частин насправді немає, або що їх не було...

Чи є підстава у прокуратури? — З Постанови прокуратури цього не вбачається. І вкрає різниця у підходах до справи, адже 350 тисяч нестачі кинули, а 23 роблять збитком.

Акти проведення інвентаризації напочатку 2006 р. та повторної 24.11.2006 р., підписані майже одними й тими самими особами. Навіть ті, у кого виявлена нестача, колишній голова УМ (головував з лютого 2006 р.) та начальник дільниці механізації УМ підписалися під тією нестачею. Крім цього зроблено ж аудиторську перевірку незалежного поважного в праведності фірмою. Ці документи офіційно за рішенням зборів надіслані в прокуратуру, — відмовили порушити кримінал...

Про що це говорять? Кому попере горла ці акти, аудити? Знову ж, є ще одна — третя особа причетна до нестачі, це голова ЗАТ УМ механізації УБ ХАЕС Бірюков Микола Федорович, який головував до лютого 2006 р. — ось його підпису на акті з нестачею нема. Бо ті, хто підписав — вірогідно не винні, або не так винні у нестачі — не для себе їх робили. А якщо говорити про голову управління з лютого по липень Кас'янова М. І., то яку нестачу він встиг зробити? За 5 місяців управління, його й закон не візьме, якщо нема очевидного злочинства. Виходить 350 000 гривень нестачі пече саме Бірюкова М. Ф. Пече не чим іншим, а заявами нового голови ЗАТ УМ УБ ХАЕС до прокуратури, до міліції про нестачу. На відміну від попередника, він як обіцяв акціонерам, коли його обирали головою (а по суті — виконавчим директором, бо акцій він не має) — виявив недостачу і хотів її не лише списати, а й повернути за рахунок винних. Винним прокуратурі і міліції треба визнавати Бірюкова М. Ф., а як же це робити при дружніх стосунках? Не виходить. Отже треба, щоб той, хто виявив недостачу замовк. А як йому закрити рота, та й аж на 350 000 гривень, де такого кляпа взяти? Отже ним і стають наші правоохоронні органи. Шукають злочин. Припустимо, чи натягнули, чи знайшли його аж на 23 000, але ж гадають вистачить залякати усе правління механізації. Крім цього депутата Верховної Ради прикривають, то кого бояться?

Тому інвентаризацію і аудит на 350 000 злочинства (усіма, крім Феміди, визнаного) відклали в бік, а по 23 000 не визнаного злочинства (якого може ще й не бути) порушили аж 3 кримінали — щоб звучало.

І поспішають. До чого? Та щоб встигнути, поки залякані управлінці з ЗАТ УМ УБ ХАЕС трясуться від кримінальної перспективи — зареєструвати нового голову управління ЗАТ УМ УБ ХАЕС. Кого? — Бірюкова М. Ф. І кажуть, на минулому тижні зареєстрували. І як зареєстрували? Кажуть — уночі. У всякому разі ввечері, по закінченню робочого дня представники ЗАТ давали реєстратору документ-попередження, щоб не реєструвати, бо ж не законно, то ще він не був реєстрований, а вранці — вже.

Чомусь попереднього реєстратора що, кажуть, не погоджувався реєструвати, незаконно звільнили? І новий, кажуть, довго впирався вагався (чи торгувався), аж у лікарні лежав, не встигнувши влаштуватися на роботу, та все ж ... зареєстрував. Так би мовити — завершив офіційну процедуру рейдерства.

Справедливо припустити, що підбирав нового реєстратора сам Смишляев О.Є. — міський голова міста Нетішин. Взагалі, треба зауважити, що Смишляев О.Є. працює очевидно цілеспрямовано, спочатку у фінансах розібрався, як він каже: у мене кожна копійка в місті на рахунок. Тепер ось в кадрах порядок наводить. Ніби конкурси, ніби скорочення, хтось сам пише заяву під тиском (бо ж люди звертаються до суду і виграють справи), скорочує ніби для того, щоб виконати припис КРУ зменшити штат працівників міськвиконкому. А насправді виходить так, що чотири відділи скоротив, зробив з них два; в одному зменшилася одна посада (Руцького М.), а у іншому додалася, і прийшли до того, що було. Законність кадрової політики бліда, Руцького М. уже суд поновив, хоч крутився суд довго; Руцькому роботи так і не дають, звернувся до обласних державних виконавців і подає позов на компенсацію матеріальної та моральної шкоди; Соболика І. — директор міського фонду комунального майна, якому недоплачували за роботу, вірогідно хотіли, щоб здогадався сам піти, теж виграє суд — доплатили; на нижчу посаду переведена Тетяна Войтович. Цікава кадрова політика ця й з політичної точки зору. Новенькі появляються з партії перебіжчиків — Партії Промисловців України (Кінаха), це Мазярко Олена, - головний бухгалтер, Галина Кушта. У цій команді і секретар міської ради — Любов Горбатюк, як її охрестили у виконкомі: головний радник Смишляева. Кажуть очолює в Нетішині цю партію Стаднік О. (керував ЛОТЕЛ, а тепер Хлібзаводом). Оце й дійшли ми з вами до інтересів І.В. Гладуняка. Отже співпрацює Смишляев О.Є. із І.В. Гладуняком досить тісно у кадровій політиці і у політиці, та чи потрібна така політика місту?

Але повернемося до нашої теми. Рейдери — пам'ятає рейди: в тил за „язиком“, щоб правдиву інформацію мати; щоб бандитів чи грабіжників вилловити; самогонників виявляли ... — порядок наводили. А це — банда грабіжників наводять свої „поняття“. Ті у владі, хто прикривають банди, мафії, грабіжників, з високих трибун кажуть, що мовляв йде звичайна війна за ринки збуту. Брехня! Грубувати, але справедливо сказано. Якщо два конкуренти підприємці видають однакову продукцію і один збуває свою за ціною по 100, а інший по 90, то той котрий по 100 продає наприклад будинок свій, але продукцію починає збувати по 80, щоб його бізнес процвітав. Оце війна на ринку і вона має свою справедливість, і такий ринок нам потрібний, бо вигідно розвиває державу і знижує ціни на прожиття. А у нас? По телевізору нам показують, що в Україні більше 3000 підприємств зазнали рейдерства. Специфіка цієї процедури вимагає участі бодай одного злочинця — суддо. Має бути фіктивне рішення чи ухвала. Жодне з рейдерств не обходиться без органів міліції, прокуратури не лише місцевої, а й обласної, або й найвищої. Іноді спец підрозділи стикаються один проти одного по різні сторони барикад.

Що це означає? Влада — банда грабіжників! Що робити? Змінити разом усіх не вижде. Отже, треба створювати громадянські структури, до яких не підпускати представників влади з їхньої ініціативи і брати під справжній контроль кожну галузь, кожен орган. Закрити справу ревізувати і ті, в яких посадовець на біле сказав чорне — поновлювати розгляд, а посадовця — до суду.

Не вірте, що їх неможливо притягнути до відповідальності, — можна! І треба.

Василь Зуб

В дитинстві трапилося мені книжечка з кавказькими дотепами і було в ній про те, як хитрий нав'ючений осел, що возили сіль на ньому, під час переходу річки сівав у ній і вставав, лише тоді, коли сіль поплила. Йому взяли й вати у мішок покладали й отак осла більше розуму навчили. А інший осел ще й намальований був, як за буряком біжить. Буряка візник прив'язав на жердину довгу, сидів на візку і буряком тим з гичкою поколихував віслюку перед носом, а осел все доганяє, доганяє та й так везе добре.

До чого оце кажу? А ось нам пенсіонерам деяким (не видатним) пенсію так підвищують, та все більше і більше. Оце 28 лютого, здається, депутат соціаліст приїздив до Нетішина, так я здурю пішов щось нове почути, а він й каже: ми підвищимо пенсію не як-небудь, а більше ніж каже Президент і ніж каже опозиція. Опозиція в нього — напевне ті, що здали позиції на Майдані, бо казав: навіщо нам знов той Майдан? А треба! Ой-треба. Бо оце місяців два тому прислухавсь до Азарова, та грішним ділом подумав: невже правду каже. А він якраз про ті ж пенсії: ми повисили, ми підвищили — я аж заслухався.

Але ж пройшли місяці і дійсно підвищували, та якби ж то те підвищення, хоч сягнуло спроможністю того, що я міг купити без підвищення півроку тому. Ви думаєте цей соціаліст брехав? — Ні! Це в них така правда. Як вже від тієї пенсії, що оце сьогодні отримуємо, один-другий пенсіонер віддасть Богу душу під смітником, шукаючи хліба — знову підвищать. Та й багато підвищать, що майже на хліб й молоко вистачить на базарі купити, але ж хіба ціни ждуть будуть.

Не знаю, як кому, а мені гидко тим ослом виглядати. Пора розвернутися та й подивитися, хто ж це віжки тримає, грошей на їжу не дає й батоном інфляції підганяє.

Скільки можна це здирство терпіти. Каже соціаліст, що то уряд Єханурова ціни підвищив, не ми. Як же це так можна? Підвищувати, то він підвищував, але тоді, коли був Єхануров — які були ціни, а які сьогодні? То що ж ти мені кажеш таке, як його до кішені, чи до рота покласти? А якби ти кращий дійсно був, чи твоя регіонська януковичська позиція, то чого б не виправити після Єханурова несправедливість, якщо бачиш, що біда? Пальцем показати й дурень уміє. Та все не в той бік показують, ніби хто не бачить їхні махінації. А знизу все видно. Гладуняк І.В. був в Нетішині мером. Приватизував у всіх на очах найважливіші соціальні об'єкти міста — телебачення, хлібзавод..., так Ющенко-Президент, поставив його губернатором, а партія Юлі Тимошенко пропхала його на голову обласної ради. Після цього І.В.Гладуняк свого нетішинського адвоката, який навіть за гуртожиток, в якому орендував понад два роки приміщення під офіс, не розрахувався, забрав губернатором і знову ж Ющенко його затвердив. І як тут не бачити, і що можна заховати, якщо все на очах наших. Стоїть завод державний —

на конкурс **ДОВГА ДОРОГА ДО СПРАВЕДЛИВОГО СУДУ** **Митикувато го ОСЕЛ ГИЧКУ?**

став чийсь, а мером Гладуняк І.В. Був завод наш, відібрав його у нас Гладуняк Іван, із своїм адвокатом. Так саме телебачення і інше — чи може могли це зробити без мера? — Ні! Та що там казати, як й по телебаченню „Без табу” показали того адвоката, що не міг він спростувати того, що через Гладуняка І. В. сидить людина в тюрмі 15 літ нізащо. Оце ці таланти сьогодні вже в області заправляють. Тепер взагалі рекетирів-рейдерів в ооновських погонах шлють, за завод хапають, то цілі товариства, а то були дітей потруїли. І зійшло їм, як вода з рук. А діти, то й досі хворіють. Та є Бог, на своїх дітях побачать вони (усі, хто знає, хто і як труїв та мовчить), бо Бог справедливий.

Та що це я, вже про депутата соціаліста забув.

І то, як стане один одного депутат депутата ганити, то він такий-сякий злодога, бандюга. А от хоч би один знайшовся та взяв одного такого та й встромив його туди, де йому належить бути, якщо він дійсно злодій, бандит.

І на кого ж ти показуєш, соціалісте? Був Луценко міністром по злодіях — соціаліст і ви його хвалили, а пішов, то паскудите більш інших. Прийшов інший соціаліст-міністр по злодіях, то що він зробив чи зробить, щоб злодіїв не було? А те саме. Ворон ворону ока не клює! Чи у нас хіба є прокуратура, чи суд? У них — є, їх захищати, а в народі — нема. А як би й з іншої партії прийшов депутат, то що він візьме отих наших злодіїв? Не того прийхав він... Люди добрі, давайте розуму дійдемо і виберемо вже тих, кого самі просити маємо, щоб йшли до влади й нами керували. Гуртуймося добрі люди і від себе висуваймо своїх, готуймося до виборів. Кожна організація добродійна, кожна церква, кожен квартал, кожен колектив, просто дружні сусіди з одного села... І партію свою треба створити, а їхні тоді швидко всі згинуть. Оцих от, що їх добре знаємо, що то не злодій, що то Божа людина. Кажу, просити таких треба, бо вони не так туди рвуться, як ті злодії. Але якщо будемо тільки базікання слухати, а очі закриємо собі отим їхнім, чим нас перед виборами купляють, то після виборів, хоч з сірком очима міняйся. Бо соромно — кого ж я вибрав.

Якийсь чоловік запитав того соціаліста депутата, чи ж не справедливо було би щоб депутати зарплату отримували у відсотках від прожиткового мінімуму? Бо ж навіть той мінімум прожитковий, такому пенсіонеру як я, — сниться. А так, якась зацікавленість у депутата буде.

І знаєте, що той соціаліст відповідає? — То популізм. Не дуже второпаю, з чим його їдять, але точно знаю, що депутат не щирий і совісті не має. Бо слухна пропозиція і справедлива. Не повинен депутату, якого я обрав, кусок м'яса в горло лізти, якщо мені, виборцю, й на хліб не вистачає. Не менше його я працював. Але, що там казати. Не треба бігати за буряками, ні за гичкою буряка, а вчёмось себе поважати та вірних Богу, а не сатані, до влади обирати.

Микита Митикуватий

Як усе починалось

Марія Василівна Головка працювала сторожем в МП „Експромт” з 1995 року. Платили їй більш ніж скромні гроші, та й то не завжди. Після того, як у 1998 році Марію Василівну було незаконно звільнено, вона все ж вирішила вимагати належну їй несплачену зарплату. 29.11.1999 року вона звернулася з позовом в Нетішинський міський суд до МП „Експромт” про стягнення заборгованості по заробітній платі.

Розгляд справи тривав 10 місяців, протягом яких відбулось 7 судових засідань. На жодне із засідань відповідач не з'явився, як вже тільки його суд не викликав — і повістками, і листом із погрозами санкцій — щоправда, погрозами все й обмежилось. Варто зауважити, що суд згідно чинного на початок 2000 року законодавства мав би притягнути до відповідальності осіб, що не з'являються до суду без поважних причин (чи без повідомлення таких). 16 жовтня 2000 року, майже через місяць після чергового судового засідання, на якому було вкотре відкладено слухання, Марія Василівна подала до суду доповнення до позовної заяви. В доповненні вона просила про поновлення її на роботі (у зв'язку із незаконним звільненням) та виплату заробітної плати за вимушений прогул. Наступного дня, 17 жовтня 2000 року вона подала до суду клопотання про відвід судді, який вів справу (Пашинський А.А.).

Тут є необхідність зробити невеличкий екскурс в історію і згадати, що над суддею Нетішинського міського суду Пашинським А.А. у той час якраз зібралися грозові хмари. Він був зав'язаний у справі про відмивання грошей при незаконному розмитненні автомобілів. Справа, хоч і тхнула криміналом, але завершилась для судді Пашинського доволі вдало — був пізніше звільнений Верховною Радою з посади судді і пішов, як наслідок, у адвокати. Але це вже зовсім інша історія.

В судових лабиринтах

Отож, повернемося до подій жовтня 2000 року. Після доповнення до позову і заявленого відводу судді Марія Василівна зі здивуванням дізналась, що вже майже місяць як у її справі було винесене рішення. Отримавши на руки рішення, вона побачила і дату — 20 вересня 2000 року. Цікаво, що за день до того позивачка була присутня у суді і нічого не свідчило про можливість швидкого винесення рішення. Справедливості заради, треба зауважити, що в рішенні вимоги заявниці були частково задоволені (але розрахунок боргу був проведений на основі суми меншої від мінімальної заробітної плати).

Тим часом заява про зміну і доповнення позовних вимог перетворилася в окремі позов і розглядалася окремо. За 2 з половиною місяці було прийнято рішення про відмову у задоволенні позову. Очевидно, що воно було прийнято хоч і не швидко, але все ж поспішно. Підтвердженням цьому стало його скасування Хмельницьким апеляційним судом 26 квітня 2001 року.

Позитивне рішення про стягнення боргу по заробітній платі від 20 вересня 2000 року було безпідставно скасоване через 9 місяців після його винесення за протестом голови апеляційного суду в порядку нагляду від 11.06.2001. Однією з основних підстав скасування рішення було те, що суд першої інстанції розглянув справу за відсутності відповідача, хоча саме суд не забезпечив належної поведінки відповідачки.

Таким чином, у 2001 році в Нетішинському міському суді одночасно знаходились 2 справи: справа про стягнення боргу (№1 — після скасування апеляційним судом за протестом у порядку нагляду) та справа про поновлення на роботі (№2 — після направлення справи на новий розгляд згідно ухвали апеляційного суду від 26.04.2001 року).

Відповідно до ст. 144 ЦПК суддя був вправі постановити ухвалу про об'єднання в одне провадження кількох однорідних вимог одного й того ж позивача до того ж самого відповідача. Необ'єднання справ судом потягнуло їх більш тривалий розгляд. По двох справах неодноразово допитувались одні й ті ж свідки та позивачка, досліджувались одні і ті ж обставини справи. Таким чином, суд необгрунтовано не задовольнив клопотання заявниці про об'єднання справ, чим протиправно подовжив розгляд справи і що надалі призвело до порушення прав Марії Василівни.

7 листопада 2001 року Нетішинський міський суд у справі №2 поновив Голов-

ко Марію Василівну на її посаді і присудив їй 2610 грн. заборгованої плати (малося на увазі за вимушений прогул). 20 березня 2002 року Хмельницький обласний суд залишив це рішення без змін.

Але вже на той час шансів отримати заборговану зарплату практично не залишилось. У заяві від 31.03.2000 року Головка М.В. просила суд звжити заходів щодо накладення арешту на майно і банківські рахунки відповідача для забезпечення позову, чого так і не було зроблено. Як результат — на момент винесення остаточного рішення його вже не можна було виконати з причини відсутності майна. У заяві від 21.05.2002 року позивачка також повідомляла суд про те, що МП „Експромт” (відповідач) ліквідується, проте суд жодним чином не відреагував на це повідомлення. Якщо у 2001 році відповідач ще мав майно для виплати рішень суду (директор підприємства пропонувала виплатити борг по зарплаті товарами), то починаючи з 2002 року виконавча служба двічі повертала справу за неможливістю виконання.

Боротися треба до кінця

Зрозумівши, що в Україні справедливості досягнути не вдасться, 20 вересня 2002 року Головка М.В. подала скаргу до Європейського суду з прав людини (далі — Євросуд). Цікаво, що оскаржувалося позитивне, в принципі, рішення, але насправді предметом оскарження стали тривалий розгляд справи і неналежна поведінка органів держави, що спричинили неможливість виконання рішення.

Розгляд справ в Україні тривав і далі — 4 січня 2003 року Верховний Суд України відхилив касаційну скаргу позивачки у справі №2. Після того, з 28 січня 2003 по 30 червня 2004 року в Нетішинському міському суді розглядалася справа №1. Суд частково задовільнив вимоги позивачки і присудив їй 2135 грн. 33 коп. несплаченої зарплати. Головка М.В. не оскаржувала цього рішення. Щодо неможливості виконання цього рішення вона вже не мала жодних ілюзій. Залишалось лише сподіватися на вищу справедливість.

Справа в тому, що протягом всього цього часу Марія Василівна надсилала до Євросуду доповнення до своєї скарги, в яких повідомляла про весь подальший рух справи в національних судах. Отож, 7 вересня 2005 року Євросуд вирішив передати скаргу заявниці щодо порушення §1 статті 6 Конвенції про захист прав людини та основних свобод (далі — Конвенція) щодо надмірної тривалості цивільного судочинства у справі про заборгованість заробітної плати. Керуючись статтею 29 Конвенції, Суд постановив про прийнятність заяви. 1 лютого 2007 року було винесене рішення.

Справедливість таки є!

Розглянувши справу, Євросуд не визнав порушення права на справедливий судовий розгляд. Зокрема, він послався на те, що заявниці відмовилась подати апеляцію на рішення Нетішинського міського суду від 30 червня 2004 року і, не вичерпала, як передбачає стаття 35 Конвенції, всі національні засоби правового захисту. Також Суд зауважив, що він не уловнений перевертати помилки факту і права, допущені внутрішніми юридичними властями. У рамках національного судочинства, заявниці мала можливість надати всі необхідні аргументи в захист її інтересів, і судова влада взяла їх до розгляду. Не було також визнано порушень статті 13 Конвенції.

З іншого боку, Євросуд звернув увагу на надто тривалий розгляд справи за позовом №1. Суд розглядав поняття „розумна тривалість судочинства” за наступними критеріями: складність справи, поведінка заявниці і органів влади, а також яке значення розгляду справи мало для заявниці.

Щодо тривалості розгляду Суд врахував тільки період, коли справа дійсно розглядалася в судах, і коли не було жодного ефективного рішення тоді як органи влади були зобов'язані прийняти таке рішення. Він не взяв до уваги період між рішенням по суті від 20 вересня 2000 року і 27 червня 2001 року, коли Хмельницький апеляційний суд скасував рішення за протестом голови апеляційного суду в порядку нагляду (див. також справу Ярославцев проти Росії, №42138/02, 2004).

Суд зауважив, що після того, як справа була переслана для нового розгля-

ду, судочинство тривало з 27 червня 2001 року до 30 червня 2004 року, і за цей час справа розглядалась тільки судом першої інстанції. Загальна тривалість розгляду склала, таким чином, три роки і десять місяців.

Суд проаналізував позицію уряду, який представляв у справі Україну і наполягав на тому, що цивільний процес в справі був ускладнений юридично і фактично. По-перше, національні суди розглядали дві цивільні справи заявниці, що були взаємозалежними. Зокрема, судовий розгляд у першій справі був зупинений протягом двох місяців і 19 днів до кінця розгляду другої справи. По-друге, важко було встановити дату звільнення заявниці оскільки вона не була записана. По-третє, заявниці кілька разів змінювала свої позовні вимоги. Крім того, справа була ускладнена необхідністю виконувати безліч обрахунків, і також розгляд відкладався, коли прокуратура виступувала на деякий час справу із суду.

З цими поясненнями Євросуд не погодився. Він визначив, що у цій справі, національні суди повинні були встановити борг заробітної платні заявниці. З точки зору Суду ця справа не містила будь-яких значних фактичних чи юридичних труднощів. Період двох місяців і 19 днів, протягом яких судове судочинство зупинялося, був не настільки тривалим, щоб виправдати значний загальний строк провадження у справі заявниці. Суд далі відзначив, що слухання у справі Головка М.В. не відкладалися за проханням прокурора, щоб вивчити справу і що у справі відсутні записи, що заявниці змінювала свої вимоги. (Варто додати, що позовні вимоги, які доповнювали перший позов, були виокремлені судом в іншу справу, а інші доповнення стосувалися не зміни вимог по суті, а лише уточнювали розмір матеріальної і моральної шкоди). Таким чином, Суд вирішив, що судова справа за своїм змістом не могла вважатися особливо складною.

Оскільки Марія Василівна прагнула в першу чергу відшкодування несплаченої заробітної плати, Євросуд звернув увагу, що зарплата була основним джерелом доходу для заявниці і що при розгляді справ щодо зайнятості має проявлятися особлива стараність (див., наприклад справи Обермейер проти Австрії, №179, 1990 та Тревізан проти Італії №257-F, 1993).

Також Суд відхилив заперечення уряду що поведінка заявниці спричинила окремі затримки в розгляді справи (наполягання на присутності відповідача і заявлення клопотань про відвід судді через брак його неупередженості і незалежності). Насправді ж клопотання про відвід судді заявлялися позивачкою у випадках, коли провадження у справі було завершено чи зупинене. Суд крім того підкреслив, що національні суди мали можливість забезпечити явку відповідача чи вирішити справу у його відсутності, але незважаючи на численні нез'явлення відповідача знову і знову відкладали справу. Державні органи не вжили жодних ефективних засобів, щоб забезпечити присутність відповідача, а тому саме вони є відповідальними за тривалий судовий розгляд. В окремі періоди справа взагалі не розглядалася без будь-яких поважних причин (загалом такі інтервали склали 1 рік і 9 місяців).

Суд у своєму рішенні нагадав, що компетенцією внутрішніх судів якраз і є керівництво процесом, з тим, щоб він був швидким та ефективним. Проте, на думку Суду, національні суди не діяли з належною старанністю у справі заявниці.

Перемога як результат

В резолютивній частині Євросуд постановив, що у справі Головка М.В. мало місце порушення §1 статті 6 Конвенції. Суд відхилив прохання заявниці про відшкодування матеріальної шкоди, пояснюючи це тим, що він не вбачає будь-якого причинного зв'язку між виявленим порушенням і грошовим збитком. Суд, виходячи з пропорційних засад, присудив Марії Василівні 1400 євро нематеріальної шкоди та 100 євро витрат, пов'язаних із зверненням до Суду. Сума, звісно, не така вже й велика, зважаючи на зусилля, яких довелося докласти для досягнення цілі. Але в Україні, очевидно, не вдалося б отримати і цього. І вже зовсім неочікуваними є отриманий досвід та факт перемоги.

Хочеться вірити, що ця справа стане пересторогою для тих суддів, які не належним чином виконують свій обов'язок чинити правосуддя і почуватися безкарними. А для тих, хто шукає справедливості хай буде взірцем віра і терпіння Марії Василівни Головки, яка не спинялася на шляху захисту своїх прав.

Добро перемагає там, де не згасає вогник надії!

Олег Герасимчук

ПЕРЕДПЛАТУ НА „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ” ЗООБОВ'ЯЗАНІ ПРИЙМАТИ ВСІ ВІДДІЛЕННЯ ПОШТОВОГО ЗВ'ЯЗКУ ТА ЛИСТОНОШІ

Ця газета допомагає Вам — відкриває очі на все, що творять з Україною і українцями різного рангу чиновники. Захищає інтереси принижених, знедолених, обманутих і утискуваних. Ми друкуємо: як захистити себе від беззаконня, як захиститися від перевірки контролюючих органів, що зробити для того, щоб Вас не обманули, при оплаті житлово-комунальних послуг, як не давати хабарі. Пишемо про те, як вижити в наш жорстокий час і залишитися людиною за будь-яких обставин. Як добром перемогти зло. За Вашим бажанням газета буде Вам трибуною в світ, бо Ваші публікації (Ваш погляд і думка, викладені в цій газеті) розповсюджуватимуться через мережу Інтернет в світ.

Передплатний індекс (08697) дивіться в Каталогах на пошті, виходить газета двічі на місяць

Ціна — по Хмельницькій області:

на місяць (два номери) — 67 коп.
на 6 місяців — 4 грн. 02 коп.

— по Україні:

на місяць (два номери) — 84 коп.
на 6 місяців — 5 грн. 04 коп.

Це кінцева ціна з урахуванням вартості видання, доставки та приймання передплати.

Про кожен випадок відмови у передплаті і про будь-які проблеми (деяка влада нам ще перешкоджає) просимо повідомляти редакцію (адреси і телефони — в кінці газети).

Передплатою Ви ЗРОБИТЕ посильний внесок у нашу спільну боротьбу за справедливість та правосуддя в Україні, за життя в правді — своє, дітей та онуків

ЮРИДИЧНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

Продовження, початок в ВМ №16(72)

“В Міністерстві юстиції України розглянуто Вашу скаргу, що надійшла з Комітету Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю й корупцією, на дії заступника начальника Київського міського управління юстиції, що виразились у проведенні перевірки без Вашої участі, не зважаючи на Ваше прохання.

Повідомляється, що Мінюстом підготовлений лист, в якому звернуто увагу керівництва Київського міського управління юстиції на необхідність дотримання ст. 18 Закону України “Про звернення громадян”, згідно з якою громадянин, який звернувся із заявою чи скаргою, має право бути присутнім при розгляді заяви чи скарги, та вказано на недопущення подібного в майбутньому.

Що робити громадянину коли чиновник хоче пошити його в дурні

Якщо громадянину не надали можливість взяти участь у перевірці його заяви (скарги), не запросили на її розгляд тощо, і при цьому не було позитивно вирішене його питання по суті, то слід невідкладно подати скаргу у порядку підлеглості вищому органу або посадовій особі, що не позбавляє громадянина права звернутися до суду відповідно до чинного законодавства, а в разі відсутності такого органу або незгоди громадянина з прийнятим за скаргою рішенням - безпосередньо до суду.

Але не поспішайте звертатися до суду непередчасно. До того ж, у більшості громадян України поняття “суд” асоціюється зі “страшним судом”. Тому, якщо чиновник радить Вам оскаржувати його рішення в суді, то не слухайте його поради доки не будете готові.

Громадянин може подати скаргу до вищого органу або посадовій особі, яка може бути викладена таким чином:

Скарга

про порушення (ким, вказати конкретну посадову особу) моїх неспорних прав при розгляді заяви (скарги), закріплених за мною ст. 18 Закону України “Про звернення громадян”, що призвело до не вирішення мого питання по суті і сприяло по-

дальшому порушенню моїх прав (вказати яких)

У скарзі після викладення суті питання слід зазначити:

До не вирішення питання по суті при розгляді попередньої заяви (скарги) від (вказати від якого числа) призвело порушення (вказати конкретно посадову особу) своїх прямих обов'язків при розгляді звернень громадян, покладених на нього ст. 19 Закону України “Про звернення громадян” та ст. 10 Закону України “Про державну службу” (в разі, якщо посадова особа є державним службовцем), чим свідомо й умисно, не дивлячись на моє прохання, були порушені мої права при розгляді заяви (скарги), закріплені за мною ст. 18 Закону України “Про звернення громадян” щодо участі у її перевірці, на особисту присутність при її розгляді тощо.

З метою поновлення моїх неспорних прав при розгляді попередньої заяви (скарги), порушених (ким, вказати конкретно посадову особу), вимагаю, повторно розглянути мою заяву (скаргу) від (вказати число, від якого вона подана, а якщо є назва, то і назву).

На підставі ст. 18 Закону України “Про звернення громадян” прошу надати мені можливість реалізувати моє право на:

участь у перевірці цієї заяви (скарги), завчасно отримавши повідомлення про час і місце її проведення;

особисте викладення аргументів особі, що перевіряла заяву (скаргу); ознайомлення з матеріалами перевірки;

подання додаткових матеріалів або запит їх через Вашу установу (організацію); присутність при розгляді цієї заяви (скарги), завчасно отримавши повідомлення про час і місце його проведення;

користування послугами адвоката або представника трудового колективу, організації, яка здійснює правозахисну функцію; одержання письмової відповіді про результати розгляду заяви (скарги).

Далі буде

Джерело НДІ

Конюхов С.Д., Київ 2003р.

ЮРИДИЧНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

Правління пенсійного фонду України постановою від 30.01.2007 р. № 3-1 затвердило Порядок подання та оформлення документів для призначення (перерахунку) пенсій відповідно до Закону України “Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб”.

Порядок регулює питання щодо подання та оформлення документів для призначення (перерахунку) пенсій відповідно до Закону “Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб” (далі - Закон), крім пенсій військовослужбовцям строкової служби та членам їх сімей та постанови КМУ від П7 11 7ПШ р. № 1522 “Про передачу органам Пенсійного фонду України функцій з призначення і виплати пенсій деяким категоріям громадян”.

Відповідно до Порядку заяви про призначення пенсії за вислугу років та по інвалідності особам, звільненим зі служби, які мають право на пенсію згідно із Законом, та особам, які мають право на пенсійне забезпечення відповідно до міжнародних договорів у галузі пенсійного забезпечення військовослужбовців та членів їх сімей, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, подаються цими особами до головних управлінь Пенсійного фонду України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі (далі - органи, що призначають пенсії) через уповноважені структурні підрозділи Міноборони України, МВС України, МНС, Мінтрансзв'язку, СБУ, Служби зовнішньої розвідки України, Управління державної охорони України, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, Державної прикордонної служби України, Державної податкової адміністрації України, Державного департаменту України з питань виконання покарань.

Міністерства та інші органи, їх територіальні підрозділи в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі визначають уповноважені структурні підрозділи, на які за їх рішенням покладаються функції щодо підготовки та подання до органів, що призначають пенсії, необхідних для призначення пенсії документів.

Заяви про призначення пенсії у разі втрати годувальника подаються членами сім'ї померлого годувальника, якому на момент смерті не було призначено пенсію, до органів, що призначають пенсії, через уповноважені структурні підрозділи міністерств та інших органів. У такому самому порядку подаються заяви про призначення пенсії у разі втрати годувальника членами сім'ї померлого годувальника, які мають право на пенсійне забезпечення відповідно до міжнародних договорів у галузі пенсійного забезпечення військовослужбовців та членів їх сімей, а також у разі відсутності в органах, що призначають пенсії, пенсійної справи померлого годувальника.

Якщо померлому годувальнику вже було призначено пенсію, заява про призначення пенсії у разі втрати годувальника подається до органу, що призначає пенсії.

Заява про переведення з одного виду пенсії на інший, про перерахунок пенсії подається до органу, що призначає пен-

сію, заявником за місцем проживання, а при необхідності - його законним представником за місцем його проживання.

Заява про припинення виплати пенсії у зв'язку з виїздом за кордон, поновлення виплати раніше призначеної пенсії, про виплату частини пенсії на непрацездатних членів сім'ї особи, яка перебуває на повному державному утриманні тощо, подається пенсіонером, або його законним представником особисто до органу, що призначає пенсію, за місцем проживання. При цьому в заяві про виплату частини пенсії непрацездатним членам сім'ї особи, які перебувають на повному державному утриманні, указується адреса одержувачів цієї частини

Заява про виплату недоодержаної пенсії у зв'язку зі смертю державного члена сім'ї до органів, що призначають пенсію, за місцем перебування на обліку померлого пенсіонера

Заяву до органу, що призначає пенсію, про запит пенсійної справи особи, яка потребує опіки (піклування), якій опікун (піклувальник) не призначений, і яка перебуває на довготривалому лікуванні у відповідному закладі, надає адміністрація цього закладу для виплати пенсії за місцем лікування.

Заява про запит пенсійної справи за новим місцем проживання подається пенсіонером до органу, що призначає пенсію, за новим місцем проживання.

Адміністрація установи, де пенсіонер відбуває покарання, надсилає органу, що призначає пенсію, за місцезнаходженням цієї установи повідомлення про прибуття засудженого до установи та довідку установи із зазначенням реквізитів для перерахування пенсії.

Заяви для виплати одноразової грошової допомоги, передбаченої п. 12 постанови КМУ від 17.07.1992 р. № 393 “Про порядок обчислення вислуги років, призначення та виплати пенсій і грошової допомоги особам офіцерського складу, прапорщикам, мічманам, військовослужбовцям надстрокової служби, та військової служби за контрактом, особам начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ та членам їхніх сімей”, подаються заявниками безпосередньо до органів, які призначають пенсії.

Орган, що призначає пенсію, розглядає подані документи та приймає рішення щодо призначення, переведення з одного виду пенсії на інший та відновлення раніше призначеної пенсії або про відмову в призначенні, переведенні з одного виду пенсії на інший та відновленні раніше призначеної пенсії не пізніше 10 днів після надходження заяви з необхідними документами.

Постанова зареєстрована в Міністерстві юстиції України 15.02.2007р. за № 135/13402 та набрала чинності 26.02.2007р.

ЮВУ № 11,

17-23 березня 2007р.

С к а з а н н я

Бажаєш полегшити тягар іншого? — підстав плече.

Співчуття пом'якшує біль і зцілює розбиті серця.

Людське дзеркало відображає зовнішність, а Боже — стан серця.

Роздумуючи про земне життя, не забувайте про небесне.

Бог випробує не для зіпсування, а для загартування.

Справжній друг — мов та підпора для похилої стіни.

Наша любов до Бога вимірюється любов'ю до виконання написаного, щоб ожило Слово.

Пізнання Бога надає життю сенс, а послух йому — мету.

м у д р и х

Бог занадто нас любить, аби дозволити залишатися там, де ми є.

Зроблене нами маленьке добро здатне призвести до великих змін.

Справжнє каяття — це жалкування за проступок, а не за те, що спіймали на гарячому.

Тримайте Бога у вашому розумі

— Він збереже спокій в вашому серці.

Злу для свого тріумфу потрібне лише одне: бездіяльність добрих людей.

Не буде нагороди від Бога тим, хто шукає її від людей.

Шукаємо людських оплесків — втрачаємо Божу прихильність.

“Вісник малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість”.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Редакційна рада не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки, відбору надісланих матеріалів. У разі необхідності редакційна рада буде погоджувати відредагований текст матеріалу з його автором.
Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.
У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Виходить двічі на місяць (до 20 і до 5)
Розповсюдження газети частково безкоштовне, а для передплатників — за пільговою ціною: за місяць по Хмельницькій обл. — 67 коп., по Україні — 84 коп., передплатний індекс **08697**
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте - ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Адреса редакції:
вул. Незалежності, 10, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: bzsz@nh.km.ua
Банківські реквізити:
р/р 26004301071 ВАТ держ. ошад.
Банк, м.Славута МФО 375155,
Код ЄДРПОУ 22764531
Газета друкується у Шепетівській міжрайонній друкарні
Св. ХЦ №008 від 9.10.2000 р.
Тираж: 4000 Зам. №